



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **BUDWEISER Export – Import s. r. o.**, se sídlem Náměstí 289, Ledenice, zastoupená advokátem Mgr. Filipem Toulem, se sídlem Otakarova 1427/41, České Budějovice, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2023, č. j. SVS/2023/122767-G, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 6. 2024, č. j. 52 A 81/2023 - 44,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

### I. Vymezení věci

[1] Krajská veterinární správa Státní veterinární správy pro Pardubický kraj rozhodnutím ze dne 28. 7. 2023, č. j. SVS/2023/101346-E, shledala žalobkyni vinnou

ze spáchání přestupku podle § 72 odst. 1 písm. f) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „veterinární zákon“), kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 21 odst. 14 veterinárního zákona dodala na jatky zdravou březí plemeni, u níž byla po jejím porážení dne 22. 11. 2022 zjištěna fyziologická březost v trvání cca 6 měsíců. Za to jí byla podle § 73 odst. 3 písm. b) veterinárního zákona uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Žalovaná toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně změnila v záhlaví uvedeným rozhodnutím tak, že uloženou pokutu snížila na 5 000 Kč, ve zbytku rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění uvedl, že odpovědnost za daný přestupek je objektivní, nevyžaduje zavinění a lze se jí zprostit jen tehdy, jestliže pachatel prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránil. Břemeno tvrzení i důkazní nese pachatel přestupku, na správním orgánu je pouze to, aby vyhodnotil důvodnost takových tvrzení. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že poukaz na veterinární osvědčení a zdravotní potvrzení k přemístění zvířete ze dne 21. 11. 2022 potvrzující, že je předmětná kráva jalová a jatečná, není dostatečným liberačním důvodem. Souhlasil tedy s tím, že za porušení § 21 odst. 14 veterinárního zákona je odpovědný ten subjekt, který zvíře na jatky dodal, a to v zásadě bez ohledu na konání ostatních osob (např. prodejce zvířat či soukromého veterinárního lékaře vystavujícího zdravotní potvrzení apod.). Zavinění není znakem skutkové podstaty daného přestupku, žalobkyně za něj odpovídá bez ohledu na to, co jí sdělil prodávající, či co bylo napsáno ve zdravotním potvrzení k přemístění zvířat. Krajský soud se neztotožnil se žalobkyní v tom, že veterinární osvědčení a zdravotní potvrzení k přemístění zvířete je dostatečným liberačním důvodem. Takový důvod totiž spočívá ve vynaložení veškerého úsilí k zabránění porušení právní povinnosti, a proto předpokládá jinou (další) aktivitu – např. vlastní namátkový systém kontrol za účelem objektivního ověření plnění příslušných právních norem a skutečností deklarovaných v průvodních dokladech. Nelze tak spoléhat pouze na běžné doklady nezbytné k přemístění zvířat.

[3] Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že chovatel, od kterého žalobkyně březí krávu koupila, veterinárnímu doзору dodal průvodní list, z něhož vyplynulo, že kráva byla v květnu 2022 inseminována, v září 2022 u ní byla zjištěna březost, o měsíc později vyšel výsledek negativně a dne 22. 10. 2022 u ní byla provedena další inseminace. Z uvedeného dovodil, že žalobkyně mohla tuto historii dané krávy zjistit, a není proto namístě závěr, že vyvinula veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránila, neboť pouze bezdůvodně spoléhala na veterinární osvědčení a zdravotní potvrzení k přemístění zvířete.

## II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž formálně uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda informace vyplývající z veterinárního osvědčení a zdravotního potvrzení k přemístění zvířete ze dne 21. 11. 2022 představují dostatečný liberační důvod. Tento dokument podle ní zcela jednoznačně potvrzuje, že se jedná o zvířata jatečná a jalová. Jalovost zvířat potvrdili

pokračování

dva veterinární lékaři. Krajský soud se sice ztotožnil se žalovanou, že veterinární inspektor (jeden z lékařů osvědčující přemístění zvířete – pozn. NSS) není povinen zjišťovat březost zvířete, avšak přesto uvedl, že se jedná o kus jatečný. I on tedy musel březost zjišťovat, v opačném případě by nemohl uvést, že jde o jatečné zvíře. Stěžovatelka tak měla „dobrozdání“ od dvou veterinárních lékařů, že krávy jsou jalové, zdravé a tudíž jatečné. S ohledem na dobu, která uplynula od poslední inseminace, neměla žalobkyně žádné pochybnosti o tom, že by tomu mohlo být jinak. Je proto přesvědčena, že vyvinula veškerou možnou snahu, aby spáchání přestupku zabránila.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

### III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatelka sice kasační stížnost formálně podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., avšak konkrétně odůvodnila pouze vadu podle písm. a) uvedeného zákonného ustanovení. Vady skutkových zjištění ani tvrzenou vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost žádnou konkrétní argumentací neodůvodňuje. Vzhledem k tomu, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů je vada natolik závažná, že k ní kasační soud přihlíží z úřední povinnosti, nebyl by nedostatek konkrétní argumentace v této dílčí části překážkou kasačního přezkumu. Nejvyšší správní soud však existenci této vady neshledal. Rozsudek krajského soudu je srozumitelný a žádný vnitřní rozpor se v něm nenachází. Obsahuje rovněž dostatek důvodů, pro které krajský soud žalobu zamítl, a proto splňuje všechny předpoklady pro to, aby jej kasační soud přezkoumal. Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy nedůvodná. Námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu v řízení před správním orgánem se Nejvyšší správní soud nemohl pro absenci konkrétní argumentace zabývat.

[8] Předmětem posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu je tak pouze otázka, zda veterinární osvědčení a zdravotní potvrzení o přemístění zvířete ze dne 21. 11. 2022 naplňuje liberační důvod, který stěžovatelku zbavuje odpovědnosti za přestupek podle § 72 odst. 1 písm. f) veterinárního zákona ve spojení s § 21 odst. 14 téhož zákona, jehož se dopustí ten, kdo na jatky dodá zdravou březí plemenci. Liberačním důvodem, který stěžovatelku odpovědnosti za tento přestupek zproští, je v souladu s § 21 odst. 1 z. č. 250/2016 Sb. zákona o přestupcích, vynaložení veškerého úsilí, které je možno požadovat, aby přestupku zabránila.

[9] Mezi stranami není sporné to, že stěžovatelka sama žádné úsilí nevyvinula. Veterinární osvědčení a zdravotní potvrzení o přemístění zvířete deklarující, že přemísťovaná zvířata nejsou březí, si od soukromého veterináře vyžádal původní chovatel daných krav (Zemědělské družstvo Častrov), nikoli stěžovatelka. Sporná je však otázka, zda za situace, kdy tento dokument deklaroval, že přemísťovaná zvířata včetně předmětné krávy březí nejsou, byla vůbec povinna nějaké vlastní úsilí vyvinout, aby přestupku

zabránila. Odpověď na tuto otázku je třeba hledat v účelu, který daný zákaz sleduje a ve funkci, kterou s ohledem na tento účel plní pojetí objektivní odpovědnosti.

[10] Účelem dané normy je v první řadě ochrana veřejného zdraví a snaha předejít tomu, aby se do oběhu dostalo maso, jehož kvalitu by mohly negativně ovlivnit hormonální změny, k nimž během březosti chovných samic dochází, či léky podávané na podporu tohoto stavu a jeho udržení. Zákaz porážky zdravé březí plemenice má však nepochybně i etický aspekt – má zabránit zbytečnému utrpení nenarozených mláďat a přispět k vyšší kvalitě a udržitelnosti chovu. Je zřejmé, že hrozba sankce bez ohledu na zavinění má s ohledem na uvedené účely motivovat subjekty k zavádění preventivních opatření, kterými minimalizují riziko porážky těchto zvířat. Z uvedeného proto vyplývá, že stěžovatelka je obecně povinna přijmout efektivní opatření, aby tomuto zabránila. Stěžovatelka sama však žádné preventivní opatření nepřijala a spolehla se pouze na veterinární osvědčení vydané za účelem přemístění krav do shromažďovacího střediska. Skutečnost, že jalovost krav potvrdil soukromý veterinární lékař je za daných skutkových okolností bezvýznamná. Nebyla to totiž stěžovatelka, kdo si veterinární prohlídku objednal. Z jejích tvrzení rovněž nevyplývá, že by byla dané veterinární prohlídce alespoň prostřednictvím svého zaměstnance přítomna, aby měla jistotu, že k ní fakticky došlo a že byly zkontrolovány všechny krávy určené na porážku. Za této situace však může jen těžko tvrdit, že udělala vše pro to, aby přestupku zabránila. Liberační důvody jsou svým charakterem výjimečný nástroj, který umožňuje reagovat na neúměrnou tvrdost zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 195/2018 - 27). V tomto případě však zákon ke stěžovateli neúměrně tvrdý není, neboť v jejích silách zcela jistě bylo přijmout efektivní a technicky možná opatření, kterými by spáchání přestupku zabránila. Mohla se např. účastnit veterinární prohlídky zajištěné prodejcem krav a dohlédnout na její řádný průběh, mohla si zajistit vlastní veterinární prohlídku, nad níž by měla kontrolu, mohla si vyžádat průvodní listy jednotlivých zvířat a podle zaznamenané historie nechat zkontrolovat jen ta, u nichž proběhla v rozhodné době inseminace apod. Stěžovatelka však žádná taková opatření nepřijala a pouze se spolehla na to, že je přijal její obchodní partner. Takové opatření však s ohledem na důležitost veřejného zájmu, který je danou normou chráněn, nelze považovat za dostačující.

[11] Na věci nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že osvědčení potvrdil i úřední veterinární lékař. Ten, jak správně ve svém rozhodnutí uvedla již žalovaná, se vyjadřuje pouze k nakažové situaci v kraji, což zcela jednoznačně z daného osvědčení vyplývá. Z pouhého a nijak blíže nespecifikovaného označení skotu jako jatečného nelze dovozovat, že veterinární inspektor potvrdil, že žádná z krav není březí.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[13] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

pokračování

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné  
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu